

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ADAM SILVERA

AMÂNDOI MOR LA SFÂRȘIT

Traducere din engleză de
Irina Stoica

STORIA
BOOKS

 COLECTIA
YOUNG
ADULT

PARTEA ÎNTÂI:
CRAINICII MORȚII

Să trăiești e cel mai rar lucru din lume.

Majoritatea oamenilor există, doar atât.

- Oscar Wilde

5 septembrie 2017

12:22 a.m.

Crainicii Morții mă sună cu un avertisment pe care-l primești o dată în viață – o să mor astăzi. Nu, „avertisment” este un cuvânt prea puternic, din moment ce un avertisment presupune că poți să eviți ceva, ca atunci când o mașină claxonează o persoană care trece strada aiurea, dându-i timp să facă un pas înapoi; asta e mai degrabă o înștiințare. Alerta, un gong distinctiv care pare că nu se mai oprește, ca un clopot de biserică ce se aude de la o stradă depărtare, răsună din telefonul meu, în colțul opus al camerei. Deja mă superpanichez, o mie de gânduri îneacă tot în jurul meu. Cred că la fel de agitat se simte și un parașutist când sare prima dată din avion sau un pianist la primul concert. Nu că o să mai aflu vreodată.

E o nebunie. Acum un minut citeam postarea de ieri de pe blogul *Numărătoarea Inversă*, unde Deckerii își documentează ultimele ore prin statusuri și poze pe un feed live, iar asta în mod special era despre un boboc de la facultate care încearcă să găsească o casă pentru câinele lui, un golden retriever – și acum o să mor.

O să... nu... da. Da.

Mi se taie respirația. O să mor azi.

Mereu mi-a fost frică de moarte. Nu știu de ce am crezut că asta o să țină moartea la distanță. Nu pentru totdeauna,

evident, dar suficient de mult încât să am timp să cresc. Tata m-a tot bătut la cap că trebuie să mă prefac că sunt personajul principal într-o poveste, căruia nu i se întâmplă nimic rău și care e ferit mai ales de moarte, pentru că eroul trebuie să supraviețuiască, să salveze pe toată lumea. Dar zgomotul din capul meu se mai domolește și un Crainic al Morții mă sună, așteptând să-mi spună că o să mor astăzi, la optsprezece ani.

Uau, chiar o să...

Nu vreau să răspund. Mai bine aș alerga în dormitorul tatei și aș înjura într-o pernă, pentru că a ales cel mai prost moment să ajungă la terapie intensivă, sau mai bine aș da un pumn în perete, pentru că mama și-a lăsat amprenta asupra mea în ceea ce privește moartea timpurie, când a murit la nașterea mea. Telefonul sună pentru ceea ce trebuie să fie a treisprezecea oară și nu mai pot să-l evit, așa cum nu pot evita ce urmează să se întâmple azi.

Îmi dau laptopul la o parte de pe picioare și mă ridic din pat, clătănându-mă și simțindu-mă foarte slăbit. Sunt ca un zombi care se îndreaptă spre birou, încet, ca un mort ambulant.

ID-ul apelantului este *CRAINICII MORȚII*, evident.

Tremur tot, dar reușesc să apăs pe *Vorbește*. Nu spun nimic. Nu știu ce să zic. Respir doar, pentru că am mai puțin de 28 000 de respirații rămase în mine – media zilnică a respirațiilor unei persoane care nu urmează să moară – și mai bine să le folosesc cât mai pot.

— Bună seara, vă sun de din partea Crainicilor Morții. Numele meu este Andrea. Ești acolo, Timothy?

Timothy.

Pe mine nu mă cheamă Timothy.

— Ați greșit persoana, îi răspund.

Inima mi se mai liniștește, deși îmi pare rău pentru Timothy ăsta. Chiar îmi pare rău.

— Numele meu este Mateo.

Am fost botezat după tata, care vrea ca eu să dau numele

mai departe la rândul meu. Acum o să pot, dacă o să am vreodată copii.

Pe fundal se aude tastatura unui calculator, probabil corectează greșeala din baza ei de date.

— A, scuze. Timothy este domnul cu care tocmai am vorbit. Bietul de el, nu a primit vestea prea bine. Tu ești Mateo Torrez, nu?

Și uite așa mi-a fost spulberată și ultima speranță.

— Mateo, te rog să confirmi că tu ești. Mi-e teamă că mai am multe telefoane de dat în noaptea asta.

Mereu mi-am imaginat că mesagerul meu – așa se cheamă oficial, nu le zic eu așa – va fi mai empatic și îmi va da vestea cu blândețe, mă gândeam chiar că îmi va spune cât de tragic este totul, dat fiind că sunt așa de tânăr. Sincer să fiu, mi s-ar fi părut OK și dacă ar fi fost vesel, dacă mi-ar fi spus să mă distrez și să profit cât pot de mult de ultima zi, din moment ce măcar știu ce o să se întâmple. Așa, nu trebuie să stau închis în casă, să încep un puzzle de o mie de piese pe care n-o să-l termin niciodată sau să mă masturbez, pentru că sexul cu o persoană în carne și oase mă sperie prea tare. Dar mesagerul ăsta mă face să mă simt de parcă ar trebui să nu-i mai iroșesc timpul, pentru că ea, spre deosebire de mine, mai are destul de trăit.

— Bine, Mateo sunt eu. Eu sunt Mateo.

— Mateo, îmi pare rău să te informez că în următoarele 24 de ore vei suferi o moarte timpurie. Chiar dacă nu putem să facem nimic să prevenim asta, tot mai ai o șansă să trăiești.

Mesagerul a continuat să vorbească despre cum viața nu e mereu dreaptă și apoi mi-a făcut o listă cu câteva evenimente la care aș putea să particip azi. Nu ar trebui să fiu supărat pe ea, dar e evident că s-a săturat să recite întruna aceleași texte pe care le știe pe de rost după ce a anunțat sute, poate chiar mii de oameni că urmează să moară în curând. Nu are niciun

dram de empatie de oferit. Probabil își pilește unghiile sau se joacă singură X și 0 în timp ce vorbește cu mine.

Pe *Numărătoarea Inversă*, Deckerii postează orice, de la cum a decurs convorbirea cu mesagerul până la cum își petrec Ziua Sfârșitului. E practic Twitter pentru Deckeri. Am citit tone de postări unde Deckerii au recunoscut că și-au întrebat mesagerul cum o să moară, dar se știe că astfel de detalii nu sunt spuse nimănui, nici măcar președintelui Reynolds, care a încercat să se ascundă de Moarte într-un buncăr în urmă cu patru ani și care a ajuns să fie asasinat de unul dintre agenții lui de pază. Crainicii Morții pot spune doar data când cineva urmează să moară, dar nu și minutul exact sau cum o să se întâmple.

— ... Înțelegi ce se întâmplă?

— Da.

— Loghează-te pe *crainicii-mortii.com* și completează formularul, ca să îți se poată face o înmormântare și să specifici ce inscripție vrei să fie gravată pe piatra de mormânt. Sau poate vrei să fii incinerat, caz în care...

Am asistat o singură dată la o înmormântare. Bunica mea a murit când aveam șapte ani și la înmormântarea ei am făcut o criză, pentru că nu se mai trezea. Cinci ani mai târziu au apărut în peisaj Crainicii Morții și brusc toți au ajuns să fie treji la propriile înmormântări. Să poți să-ți iei rămas-bun înainte să mori e o șansă incredibilă, dar nu mai bine îți petreci timpul ăla trăind? Poate așa fi de altă părere dacă așa putea să mă bazez pe oameni că ar veni la înmormântarea mea. Dacă așa avea mai mulți prieteni decât degete.

— A, și, Timothy, în numele tuturor celor de la Crainicii Morții, ne pare rău să te pierdem. Trăiește ziua asta cât poți de bine, OK?

— Sunt Mateo.

— Scuze, Mateo. Îmi pare rău. A fost o zi lungă și telefoanele astea sunt așa de stresante și...

Îi închid, ceea ce știu că e nepoliticos. Știu. Știu. Dar nu mai pot asculta pe cineva care îmi spune ce zi stresantă are, când eu așa putea să crăp în următoarea oră sau chiar în următoarele zece minute. Aș putea să mă înec cu o pastilă de tuse; așa putea să ies din casă să fac ceva și să cad pe scări și să-mi rup gâtul înainte să ajung afară sau cineva ar putea să intre peste mine în casă și să măucidă. Singurul lucru pe care îl pot exclude lejer e faptul că o să mor de bătrânețe.

Mă scurg pe jos, în genunchi. Totul se va termina azi și nu pot să fac absolut nimic în legătură cu asta. Nu pot să călătoresc pe tărâmurile împânzite de dragoni ca să găsesc sceptre cu care pot opri moartea. Nu pot să sar pe un covor fermecat și să caut un duh care să-mi îndeplinească dorința să duc o viață frumoasă și simplă. Poate așa putea să găsesc un savant nebun care să mă criogeneză, dar cel mai probabil așa muri în mijlocul aceluși experiment trăsnet. Nimeni nu poate evita moartea – și cu atât mai puțin eu, astăzi.

Lista oamenilor de care o să-mi fie dor, dacă morților le poate fi dor de cineva, e atât de scurtă, încât nici măcar nu ar trebui s-o numesc listă: primul e tata, care a făcut ce a știut el mai bine; apoi prietena mea, Lidia, care nu numai că nu m-a ignorat pe holuri, ci chiar a stat cu mine la mesele de prânz, mi-a fost parteneră la biologie și a vorbit cu mine despre cum vrea să devină activistă pentru apărarea mediului, despre cum o să salveze lumea și despre cum pot s-o răsplătesc trăind în ea. Și cam atât.

Dacă cineva ar fi interesat de lista de oameni de care *nu* o să-mi fie dor, n-aș avea nimic să le arăt. Nimeni nu mi-a făcut rău. Și chiar pot să înțeleg de ce nimeni nu s-a luat de mine. Serios, chiar pot. Sunt așa de paranoic. Puținele dați când am fost invitat să fac ceva distractiv cu colegii de clasă, gen să mergem cu rolele în parc sau la o tură cu mașina noaptea, am dat înapoi, pentru că *poate* provocam moartea – *poate*. Cred

Libris
Respect pentru copiii și artiști

că cel mai dor o să-mi fie de oportunitățile irosite din viața mea și de tot potențialul pierdut de a-mi face prieteni buni din colegii de clasă. O să-mi fie dor de petrecerile pe care le-am ratat, la care toți stăteau treji întreaga noapte să se joace pe Xbox Infinity și jocuri de societate, totul pentru că mie mi-a fost mereu prea frică.

Persoana de care o să-mi fie cel mai dor e Mateo din Viitor, care poate s-ar mai fi relaxat puțin și ar fi trăit. Mi-e greu să mi-l închipui clar, dar îmi imaginez cum Mateo din Viitor încearcă lucruri noi, fumează iarbă cu prietenii lui, își ia permisul de conducere și ia un avion spre Puerto Rico, unde o să afle mai mult despre rădăcinile lui. Poate chiar iese cu cineva și poate îi face plăcere să fie cu persoana respectivă. Probabil cântă la pian pentru prietenii lui, cântă în fața lor și sigur ar veni mulți oameni la înmormântarea lui, care s-ar întinde pe un weekend întreg – o cameră plină de oameni care nu au apucat să-l îmbrățișeze pentru ultima dată.

Mateo din Viitor ar avea o listă mai lungă de prieteni de care să-i fie dor.

Dar eu n-o să ajung să fiu Mateo din Viitor. Nimeni nu o să fumeze iarbă cu mine, nimeni nu o să mă asculte când cânt la pian, nimeni nu o să stea pe locul din dreapta în mașina tatei după ce o să-mi iau carnetul. Nu o să mă cert niciodată cu prietenii despre cine ia pantofii mai buni de bowling sau cine e Wolverine, când ne jucăm pe calculator.

Mă prăbușesc iar pe podea, gândindu-mă la cum e totul sau nimic. Sau nici măcar asta.

Mai degrabă e totul și apoi nimic.

12:42 a.m.

Tata face dușuri fierbinți ca să se calmeze de fiecare dată când e supărat sau dezamăgit de el însuși. I-am preluat și eu obiceiul cam pe la treisprezece ani, când au început să iasă la

suprafață Gândurile Confuze ale lui Mateo și am avut nevoie de o tonă de Timp cu Mateo ca să le pun în ordine. Acum fac duș pentru că mă simt vinovat când sper că lumea, sau măcar o parte din ea, în afară de tata și de Lidia, o să se întristeze că plec dintre ei. Pentru că am refuzat să trăiesc invincibil în toate zilele în care nu am primit alerta, pentru că am irosit toate acele zile de ieri și am rămas fără zile de mâine.

Nu o să spun nimănu. În afara de tata, dar el nici măcar nu e treaz, deci nu prea contează. Nu vreau să-mi petrec ultima zi întrebându-mă dacă oamenii sunt sinceri când îmi spun vorbe triste. Nimeni nu ar trebui să-și petreacă ultimele ore îndoindu-se de oameni.

Dar trebuie să ies în lume, să mă păcălesc cumva că e o zi ca oricare alta. Trebuie să-l văd pe tata la spital și să-l țin de mână pentru prima dată de când eram copil și în același timp pentru ultima... uau, pentru ultima dată.

O să se termine totul înainte să mă obișnuiesc cu gândul propriei morți.

Trebuie s-o mai văd pe Lidia și pe fetița ei de un an, Penny. Lidia m-a numit nașul lui Penny și e aiurea, că teoretic eu sunt persoana care trebuie să aibă grijă de ea în caz că Lidia moare, din moment ce iubitul Lidiei, Christian, a murit acum un an. Sigur, cum ar putea un adolescent de optsprezece ani, fără vreo sursă de venit, să aibă grijă de un bebeluș? Pe scurt: n-are cum. Dar planul era să mai îmbătrânesc și să-i spun lui Penny povești despre mama ei care a încercat să salveze lumea și despre tatăl ei mișto și s-o primesc la mine acasă, odată ce aveam să mă pun pe picioare financiar și să fiu pregătit emoțional să fac asta. Acum sunt smuls din viața ei înainte să am timp să devin mai mult decât un tip oarecare din poze, despre care poate mai spune Lidia povești, timp în care Penny dă din cap, poate râde de ochelarii mei și apoi dă pagina mai departe, la oameni pe care chiar îi știe și de care îi pasă. Nu o să fiu nici

măcar o fantomă pentru ea. Dar asta nu înseamnă că nu o să merg să o mai gâdil pentru ultima dată sau să o curăț de iaurt și de mazăre la gură sau s-o las pe Lidia să mai ia o pauză ca să se concentreze pe examenele ei sau să se spele pe dinți sau să se pieptene sau să tragă un pui de somn.

După asta o să mă despart de prietena mea cea mai bună și de fetița ei și o să trebuiască să mă duc să trăiesc.

Închid robinetul și apa nu-mi mai curge pe tot corpul; azi nu e ziua potrivită pentru un duș de-o oră. Îmi iau ochelarii de pe chiuvetă și mi-i pun la ochi. Ies din cadă, alunec într-o baltă de pe jos și, în timp ce cad pe spate, mă aștept să văd dacă teoria cu viața care ți se derulează prin fața ochilor e adevărată, dar reușesc să mă agăț de suportul de prosoape și să mă țin bine. Respir adânc, o dată și încă o dată, pentru că ar fi chiar păcat să mor așa; aș fi adăugat pe feedul de „KO la duș” de pe blogul cu *MorțiStupide*, un site cu trafic mare, care mă scârbește teribil.

Trebuie să ies de-aici și să trăiesc – dar mai întâi trebuie să ies din casă viu.

12:56 a.m.

Le scriu bilete de mulțumire vecinilor de la 4F și 4A și le spun că e Ziua Sfârșitului meu. De când tata a ajuns la spital, Elliot de la 4F a avut grijă să fiu bine, mi-a adus mâncare, mai ales din moment ce cuptorul nostru nu mai merge de vreo săptămână, după ce am încercat să-i fac tatei *empanadas*. Sean de la 4A voia să vină sâmbătă să-l repare, dar nu mai e nevoie. Tata va ști cum să-l repare și poate chiar o să-i facă bine să-și umple timpul cu ceva, când eu n-o să mai fiu.

Mă duc la șifonier și iau cămașa cu pătrățele albastre și gri, pe care mi-a luat-o Lidia când am împlinit optsprezece ani, și o pun peste tricoul alb. Nu am mai purtat-o până acum. Prin cămașa asta o s-o simt pe Lidia aproape azi.

Îmi verific ceasul – unul vechi al tatei, pe care mi l-a dat după ce el și-a luat unul digital, cu ecran luminos, pentru vederea lui slabă – și e aproape 1 dimineața. Într-o zi obișnuită m-aș fi jucat la calculator până târziu, chiar dacă asta ar fi însemnat că m-aș fi dus la școală epuizat. Cel puțin puteam să dorm în timpul orelor libere. Ar fi trebuit să profit de pauzele alea. Ar fi trebuit să mă înscriu la altă materie, gen arte, deși nu pot să desenez nici dacă viața mea ar depinde de asta. (De fapt nu mai pot să fac nimic de care să depindă viața mea, evident, și aș vrea să nu mă agit așa de tare cu asta, dar e cam singurul lucru important acum, nu?) Poate ar fi trebuit să mă înscriu în trupa liceului și să cânt la pian, să devin puțin cunoscut înainte să progrez și să trec la voce, apoi un duet cu cineva cool și apoi poate chiar și un solo. La naiba, chiar și orele de teatru ar fi fost mișto dacă ar fi trebuit să joc un personaj care să mă scoată din zona de confort. Dar, nu, am ales să am altă oră liberă, în care să pot să mă rup de toți și să dorm.

E 12:58 a.m. La 1 fix o să trag de mine să ies din casă. Mi-a fost și sanctuar, și închisoare în același timp și, pentru prima dată în viață, simt nevoia să ies afară, să respir aerul, în loc să fug prin el, ca să ajung din punctul A în punctul B. Trebuie să număr copacii, poate chiar să cânt o melodie preferată, în timp ce-mi bălăcesc picioarele în râul Hudson și să fac tot ce pot ca lumea să-și aducă aminte de mine ca de băiatul tânăr care a murit prea devreme.

E 1:00 a.m.

Nu pot să cred că n-o să mă mai întorc niciodată în dormitorul meu.

Descui ușa de la intrare, apăs pe clanță și deschid ușa.

Scap biletele pentru vecinii mei din mână și trântesc ușa la loc.

Nu vreau să ies în lumea care o să mă omoare prea devreme

1:05 a.m.

Crainicii Morții mă sună în timp ce îl rup în bătaie pe actualul iubit al fostei mele iubite. Încă mai sunt călare pe tipul ăsta, îi țintuiesc umerii jos cu genunchii și singurul motiv pentru care nu-l mai trosnesc în ochi e alarma care se aude din buzunarul meu, soneria gălăgioasă a celor de la Crainicii Morții, pe care toată lumea o știe al naibii de bine, fie din experiență proprie, fie de la știri sau din fiecare emisiune de rahat care folosește sunetul pentru efectul ăla de dum-dum-duuum. Băieții mei, Tagoe și Malcolm, nu mai urlă să-i dau mai tare. Au amuțit, iar eu aștept să-i sune telefonul și tipului ăstuia, Peck. Dar nu se mai aude nimic. Doar telefonul meu. Poate telefonul care o să-mi spună că o să-mi pierd viața tocmai a salvat-o pe-a lui.

— Trebuie să răspunzi, Roof, zice Tagoe.

Înregistra bătaia, pentru că îi place să se uite la bătaii pe net, dar acum se holbează la telefon, de parcă îi e frică să nu sune și al lui.

— Pe dracu', îi răspund.

Inima îmi bate megarepede, chiar mai repede decât atunci când am sărit pe Peck, mai tare decât prima dată când m-am repezit la el și am dat cu el de pământ. Ochiul lui stâng s-a umflat deja și încă i se citește doar teroare în priviri. Apelurile de la Crainicii Morții vin până la 3 dimineața. Încă nu știe dacă o să-l iau și pe el cu mine sau nu.

Nici eu nu știu.

Telefonul se oprește din sunat.

— Poate a fost o greșeală, zice Malcolm.

Telefonul sună iar.

Malcolm nu mai zice nimic.

Nu aveam speranțe. Habar n-am de statistici, dar Crainicii Morții nu prea obișnuiesc s-o dea în bară cu alertele. Și noi, cei din familia Emeterio, nu prea am avut noroc când a venit vorba despre supraviețuit. Dar să dăm colțul înainte de vreme? La asta suntem cei mai tari.

Tremur și mintea mi-e inundată de panică, de parcă cineva mă lovește non-stop, pentru că n-am idee cum o să mor; știu doar că o să se întâmple. Și viața nu mi se derulează în fața ochilor, nu că m-aș aștepta să se întâmple asta nici mai încolo, când o să fiu cu un picior în groapă.

— Poate are o armă, zice Malcolm.

El e uriașul din grupul nostru, genul de tip care ar fi fost de ajutor când sora mea nu a putut să-și scoată centura de siguranță în timp ce mașina noastră plonja în râul Hudson.

Înainte de apel, aș fi pariat pe orice că Peck nu are o armă la el, din moment ce noi suntem cei care am sărit pe el, când ieșea de la muncă. Dar nu pariez pe viața mea, nu așa. Îmi las telefonul să cadă pe jos. Îl întorc pe Peck și îl pipăi pe spate și la blugi, să văd dacă are vreun cuțit. Mă ridic, dar el rămâne jos.

Malcolm îi ia ghiozdanul de sub mașina albastră, unde l-a aruncat Tagoe. Îl deschide și răstoarnă tot ce e înăuntru, lăsând să cadă pe jos niște benzi desenate cu Pantera Neagră și Hawkeye.

— Nimic.

Tagoe se repede la Peck și pot să jur că o să-l lovească, de parcă țeasta lui ar fi o minge de fotbal, dar îmi ia telefonul de pe jos și răspunde.